

Ζωρζ Σαρή
ο Αρλεκίνος

εικονογράφηση Νικόλας Ανδρικόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

— ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ζωρζ Σαρή

ο Αρλεκίνος

εικονογράφηση Νικόλας Ανδρικόπουλος

ΕΝΑΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

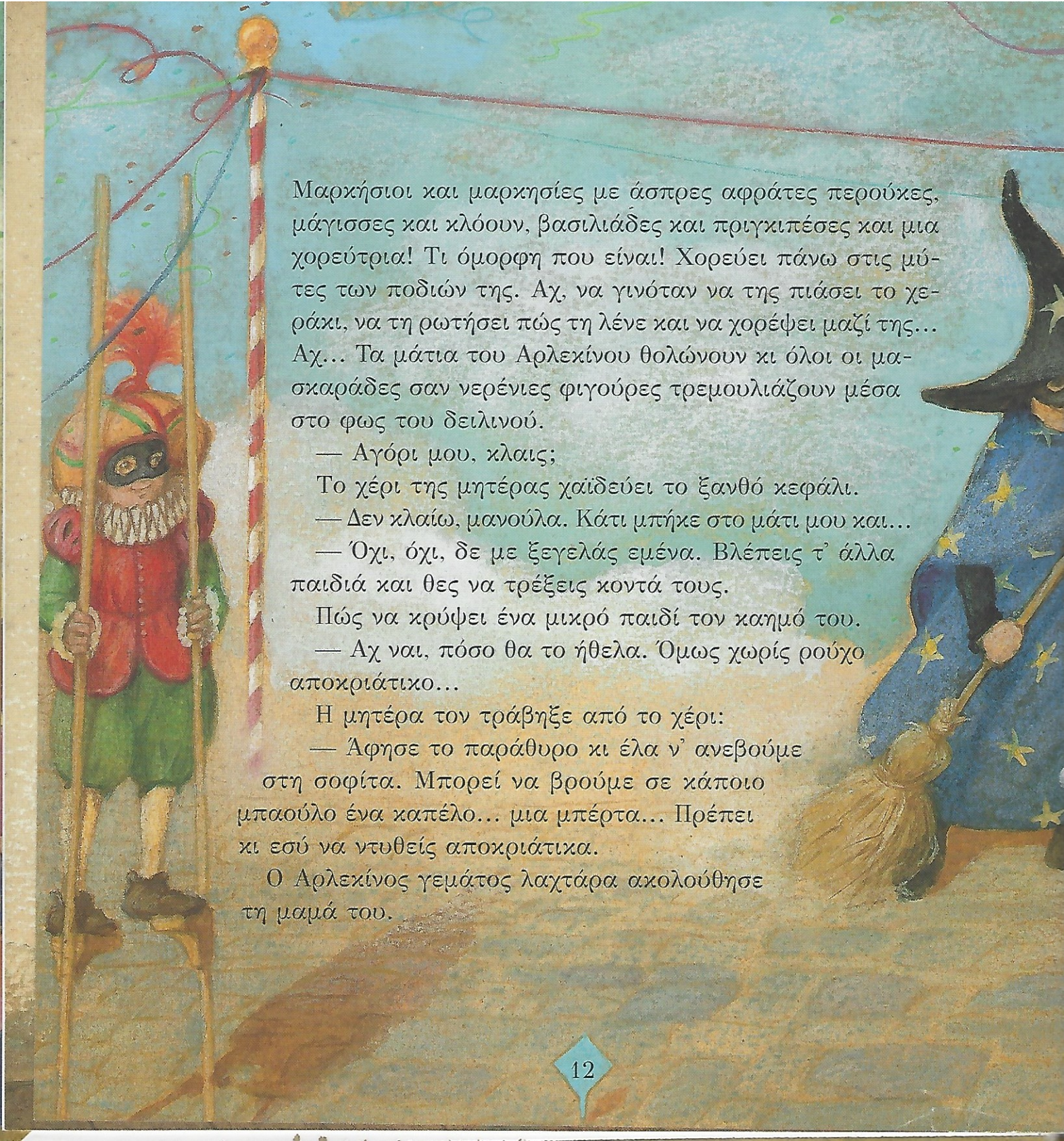

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, ξεχύθηκαν στους δρόμους της όμορφης πόλης και γλεντούν την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς. Φωνές, τραγούδια, γέλια και χαρές ανεβαίνουν ίσα-με τον ουρανό, μπλέκονται με τις σερπαντίνες που ξετυλίγονται σαν τρελές στον αέρα.

Μόνο ένα αγοράκι κοιτάζει από το παράθυρο τους μασκαράδες να χορεύουν πάνω στη μεγάλη πλατεία με τα πολλά πέρι-στέρια. Μα γιατί δε βγαίνει κι αυτό από το σπίτι του, γιατί δεν μπλέκει το γέλιο του με το γέλιο των άλλων; Μήπως είναι άρρωστο ή μήπως είναι τιμωρημένο; Όχι, όχι, ο Αρλεκίνος – Αρλεκίνος ονομάζεται το αγόρι – δεν είναι άρρωστος ούτε τιμωρημένος και πολύ θα ήθελε να χορέψει με τ' άλλα παιδιά, να γελάσει, να τραγουδήσει, πώς όμως να κατεβεί στην πλατεία; Με το μπαλωμένο του παντελόνι και το ξεβαμμένο πουκάμισο; Όχι, όχι, καλύτερα να μην τον δει τέτοιες ώρες μάτι φίλου ή αγνώστου. Τις Απόκριες, όλοι, μα όλοι, μασκαρεύονται κι εκείνος είναι ορφανός και φτωχός. Ο πατέρας του πέθανε και η μητέρα του ξενοδολεύει. Πρέπει να πληρώσει το νοίκι, τα κάρβουνα, το ψωμί, δεν της περισσεύουν χρήματα για ν' αγοράσει ένα αποκριάτικο ρούχο. Και ο Αρλεκίνος πίσω από το τζάμι παρακολουθεί το πολύχρωμο γλέντι που ξετυλίγεται σαν τρελή σερπαντίνα. Ποπό, πιερότοι και κολομπίνες, φασουλήδες και ιππότες!

Μαρκήσιοι και μαρκησίες με άσπρες αφράτες περούκες, μάγισσες και κλόουν, βασιλιάδες και πριγκιπέσες και μια χορεύτρια! Τι όμορφη που είναι! Χορεύει πάνω στις μύτες των ποδιών της. Αχ, να γινόταν να της πιάσει το χεράκι, να τη ρωτήσει πώς τη λένε και να χορέψει μαζί της... Αχ... Τα μάτια του Αρλεκίνου θολώνουν κι όλοι οι μασκαράδες σαν νερένιες φιγούρες τρεμουλιάζουν μέσα στο φως του δειλινού.

— Αγόρι μου, κλαις;

Το χέρι της μητέρας χαϊδεύει το ξανθό κεφάλι.

— Δεν κλαίω, μανούλα. Κάτι μπήκε στο μάτι μου και...

— Όχι, όχι, δε με ξεγελάς εμένα. Βλέπεις τ' άλλα παιδιά και θες να τρέξεις κοντά τους.

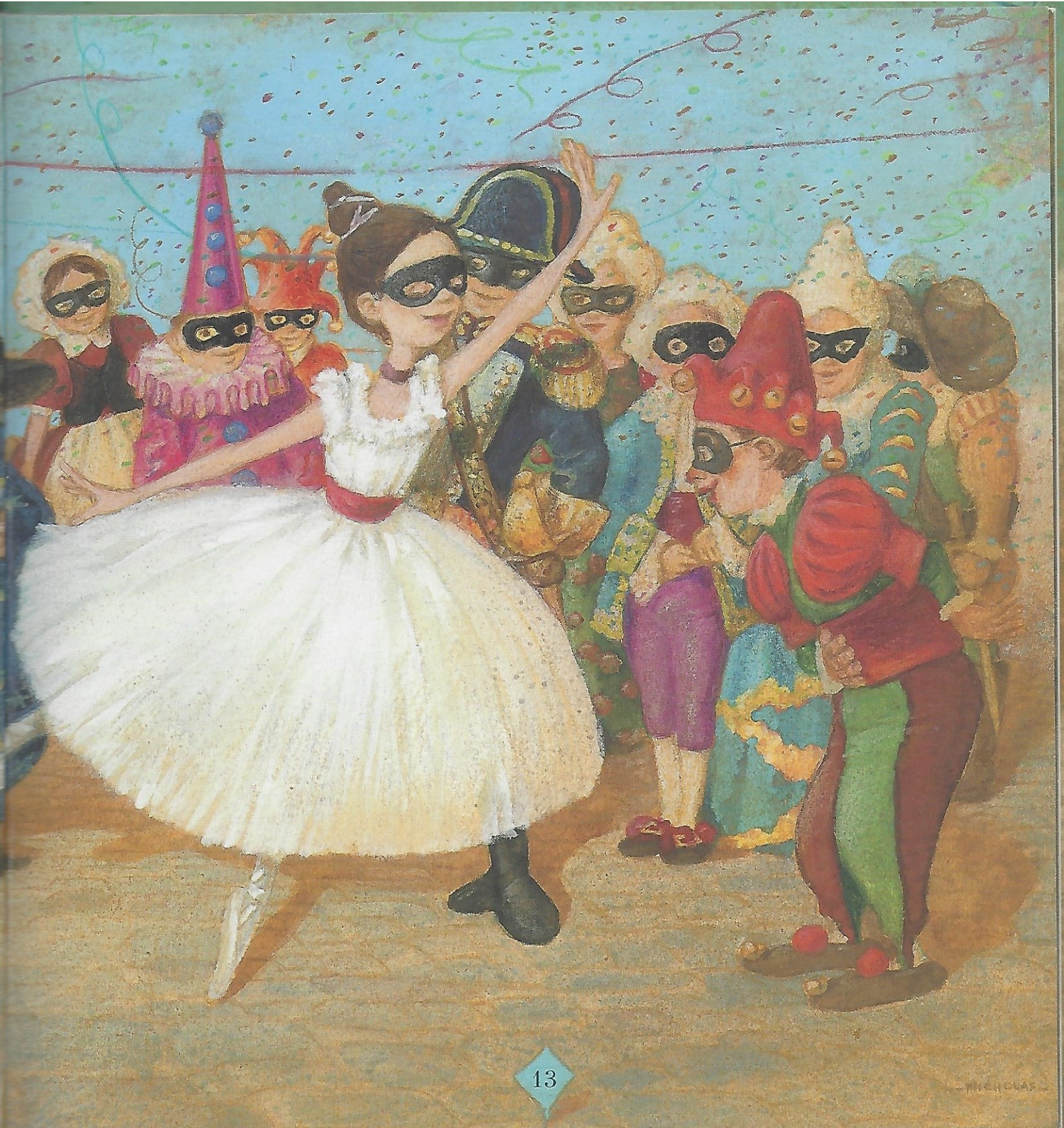
Πώς να κρύψει ένα μικρό παιδί τον καημό του.

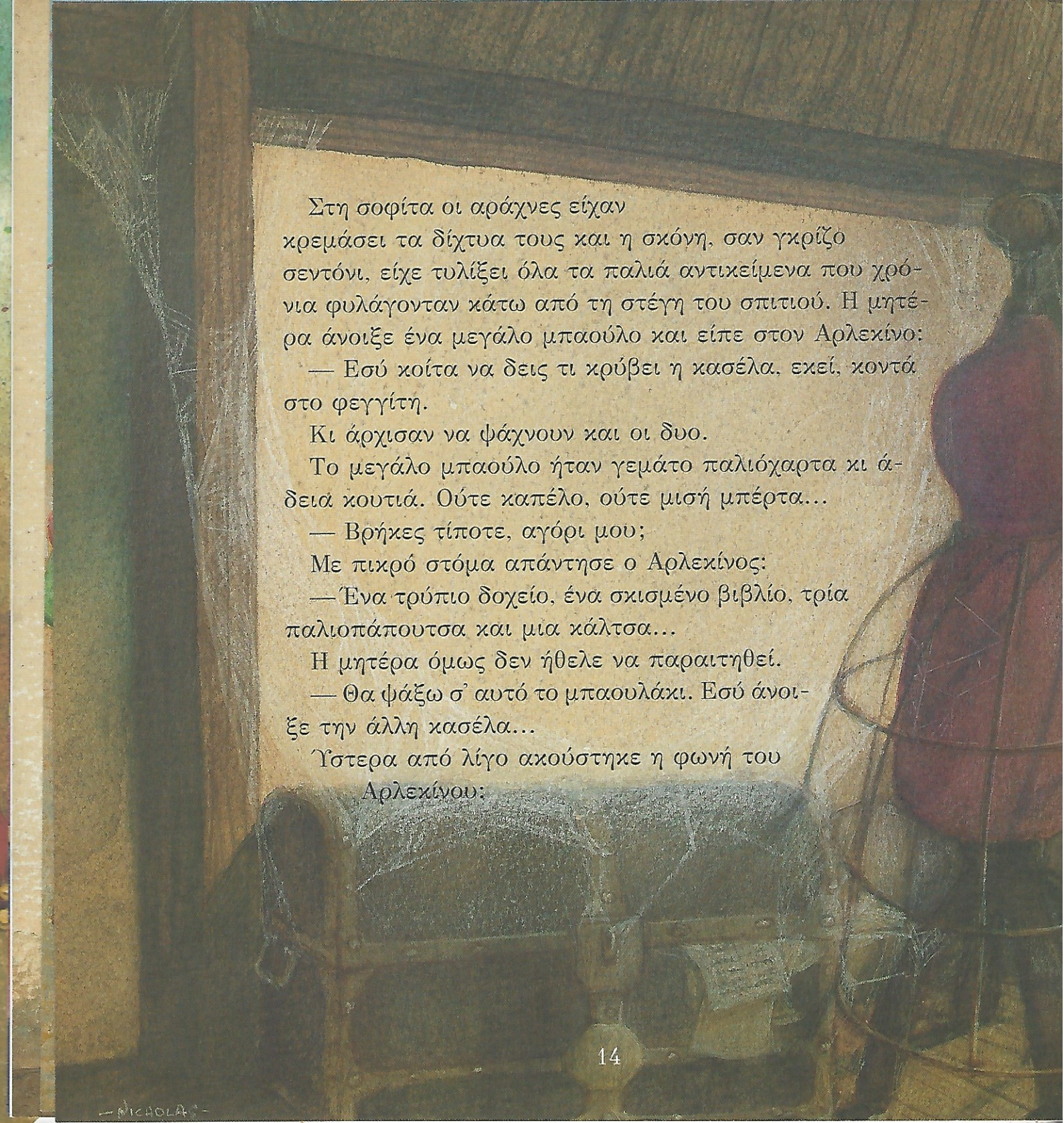
— Αχ ναι, πόσο θα το ήθελα. Όμως χωρίς ρούχο αποκριάτικο...

Η μητέρα τον τράβηξε από το χέρι:

— Άφησε το παράθυρο κι έλα ν' ανεβούμε στη σοφίτα. Μπορεί να βρούμε σε κάποιο μπαούλο ένα καπέλο... μια μπερτα... Πρέπει κι εσύ να ντυθείς αποκριάτικα.

Ο Αρλεκίνος γεμάτος λαχτάρα ακολούθησε τη μαμά του.

Στη σοφίτα οι αράχνες είχαν
κρεμάσει τα δίκτυα τους και η σκόνη, σαν γκριζό
σεντόνι, είχε τυλίξει όλα τα παλιά αντικείμενα που χρό-
νια φυλάγονταν κάτω από τη στέγη του σπιτιού. Η μητέ-
ρα άνοιξε ένα μεγάλο μπαούλο και είπε στον Αρλεκίνο:

— Εσύ κοίτα να δεις τι κρύβει η κασέλα, εκεί, κοντά
στο φεγγίτη.

Κι άρχισαν να ψάχνουν και οι δυο.

Το μεγάλο μπαούλο ήταν γεμάτο παλιόχαρτα κι ά-
δειά κουτιά. Ούτε καπέλο, ούτε μισή μπέρτα...

— Βρήκες τίποτε, αγόρι μου;

Με πικρό στόμα απάντησε ο Αρλεκίνος:

— Ένα τρύπιο δοχείο, ένα σκισμένο βιβλίο, τρία
παλιοπάπουτσα και μία κάλτσα...

Η μητέρα όμως δεν ήθελε να παραιτηθεί.

— Θα ψάξω σ' αυτό το μπαουλάκι. Εσύ άνοι-
ξε την άλλη κασέλα...

Ύστερα από λίγο ακούστηκε η φωνή του
Αρλεκίνου:

— Τίποτε... τίποτε... Μονάχα κουρελάκια, όλων των λογιών τα κουρελάκια, πράσινα, κίτρινα, μαύρα, κόκκινα, μπλε, λιλά... Μη στενοχωριέσαι, μαμά, και μην κουράζεσαι άλλο. Ας κατεβούμε. Του χρόνου θα μου αγοράσεις ένα όμορφο αποκριάτικο κοστούμι. Δεκάρα δεκάρα θα ρίχνω στον κουμπάρά μου και...

Η μαμά δεν πρόσεχε τα λόγια του Αρλεκίνου, κοιτούσε τα κουρελάκια, τα γαλάζια, τα άσπρα, τα πορτοκαλιά. Η αγάπη της σαν ήλιος φώτισε το μυαλό της. Φώναξε:

— Έχω μια ιδέα φαινή! Με τούτα τα κουρελάκια θα σου φτιάξω το πιο όμορφο κοστούμι...

— Αχ, γιατί με κοροϊδεύεις, μητέρα; Κουρελή θα με ντύσεις;

Η μητέρα δεν του απάντησε. Χαμογελούσε και γέμιζε την ποδιά της με κουρελάκια.

Όταν κατέβηκαν από τη σοφίτα, κλείστηκε στην κάμαρή της κι άρχισε να ράβει, να ράβει τα κουρελάκια, να τα ενώνει, να τα φτιάχνει ένα μακρυνάρι φαρδύ ύφασμα. Ένα ύφασμα όλο πολύχρωμα τετραγωνάκια. Βιαζόταν κι είχε κατατρυπήσει τα δάχτυλά της. Όμως χαμογελούσε. Κι όταν δεν είχε άλλα κουρελάκια να ράψει, άπλωσε το μεγάλο ύφασμα πάνω στο τραπέζι και με τα ψαλίδια της πρώτα έκοψε ένα σακάκι κι ύστερα ένα παντελόνι και πάλι άρχισε να ράβει, να ράβει ασταμάτητα.

Το σούρουπο είχε βάψει ασημιά την πλατεία. Ο χορός φούντωνε κι ο Αρλεκίνος κοιτούσε από το παράθυρο και ήξερε πως πάει πια, δε θα χόρευε με τη μικρή, την όμορφη χορεύτρια. Ξάφνου άκουσε τη φωνή της μαμάς του:

— Έτοιμο το κοστούμι σου, έτοιμο! Φόρεσέ το γρήγορα για να προλάβεις.

— Μα πού το βρήκες, μητέρα, αυτό το όμορφο ρούχο;

— Τα κουρελάκια, αγόρι μου, τα κουρελάκια... Φόρεσε πρώτα το σακάκι. Τώρα φόρεσε το παντελόνι. Ποπό, φαρδουλό το έκανα. Θα το σφίξω στη μέση. Κοίταξε τώρα στον καθρέφτη.

Σάστισε ο Αρλεκίνος:

— Εγώ, εγώ είμαι αυτός ο σπουδαίος μασκαράς;

— Θα σου φτιάξω κι ένα σκούφο. Να, με τούτο το μαύρο πανί. Ένας κόμπος στη μιαν άκρη, ένας άλλος στην άλλη. Στάσου, στάσου, πού πας; Θα σου βάλω και μια μάσκα.

Με τα ψαλίδια άνοιξε δυο ολοστρόγγυλες τρύπες σε ένα κομμάτι βελούδινο ύφασμα.

— Μην κουνιέσαι, θα σου τη δέσω μ' ένα κορδόνι γύρω από το κεφάλι. Πάρε κι αυτή τη χαρτονένια φλογέρα, τη στόλισα με κρόσσια. Έτοιμος. Τρέχα, τρέχα, να προλάβεις, αγόρι μου! Εγώ θα σε βλέπω από το παράθυρο να διασκεδάζεις...

Κι όταν έφτασε ο Αρλεκίνος στη μεγάλη πλατεία, ήταν τόσο όμορφος και εντυπωσιακός, που όλοι σταμάτησαν να χορεύουν για να τον θαυμάσουν. Πέντε μαρκεσιές, εννιά πιερότοι, τρεις φασουλήδες και έντεκα κλόουν τον περιτριγυρίσαν:

— Ω! Τι όμορφος μασκαράς! Ποιος είναι; Ποιος;

Η μαύρη βελούδινη μάσκα έκρυβε το πρόσωπο του Αρλεκίνου.

— Το κοστούμι σου είναι αλλιώτικο από τα δικά μας, είπε ζηλιάρικα ένας βασιλιάς.

Ο Αρλεκίνος ήταν χαρούμενος και πολύ συγκινημένος.

Ξάφνου ένας παλιάτσος, χραπ, του τράβηξε τη μάσκα.

— Ο Αρλεκίνος! Ο Αρλεκίνος! Ζήτω! Ζήτω! Όλοι τον αναγνώρισαν.

Η μικρή χορεύτρια τον πλησίασε:

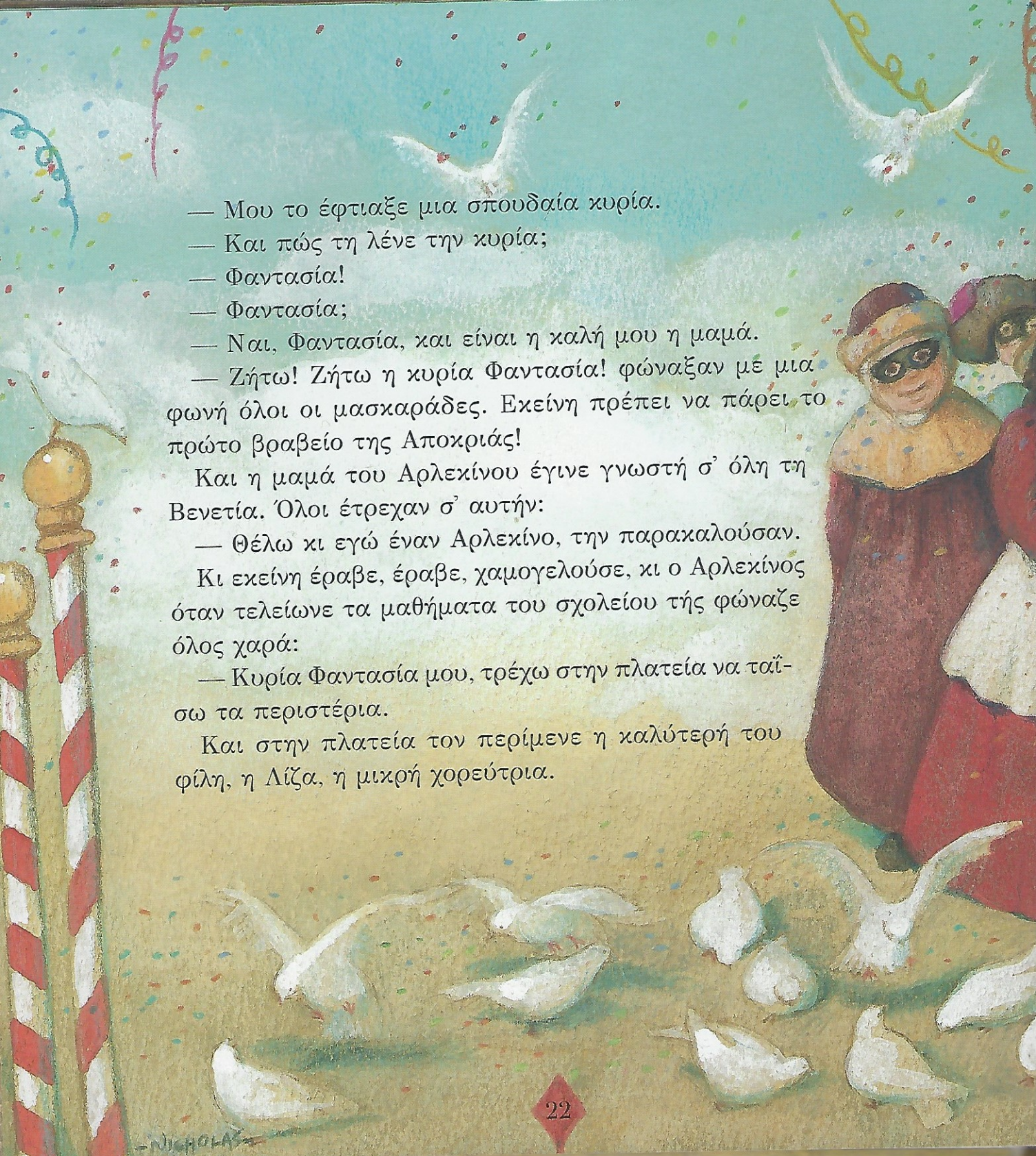
— Με λένε Λίζα. Θέλεις να χορέψουμε;

— Και βέβαια θέλω, είπε ο Αρλεκίνος.

— Και πού το βρήκες αυτό το σπουδαίο ρούχο; τον ρώτησε.

— Μου το έφτιαξε μια σπουδαία κυρία.
— Και πώς τη λένε την κυρία;
— Φαντασία!
— Φαντασία;
— Ναι, Φαντασία, και είναι η καλή μου η μαμά.
— Ζήτω! Ζήτω η κυρία Φαντασία! φώναξαν με μια φωνή όλοι οι μασκαράδες. Εκείνη πρέπει να πάρει το πρώτο βραβείο της Αποκριάς!

Και η μαμά του Αρλεκίνου έγινε γνωστή σ' όλη τη Βενετία. Όλοι έτρεχαν σ' αυτήν:

— Θέλω κι εγώ έναν Αρλεκίνο, την παρακαλούσαν.

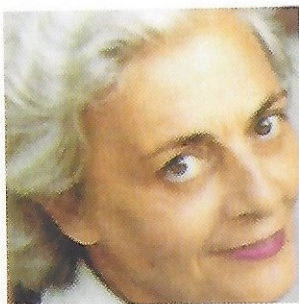
Κι εκείνη έραβε, έραβε, χαμογελούσε, κι ο Αρλεκίνος όταν τελείωνε τα μαθήματα του σχολείου τής φώναζε όλος χαρά:

— Κυρία Φαντασία μου, τρέχω στην πλατεία να ταϊσω τα περιστέρια.

Και στην πλατεία τον περίμενε η καλύτερή του φίλη, η Λίζα, η μικρή χορεύτρια.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΗ

Η Ζωρζ Σαρή τελείωσε το σχολείο το 1941, οπότε και άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα στη δραματική σχολή του Δημήτρη Ροντήρη. Εργάστηκε ως ηθοποιός στο Παρίσι από το 1947 ως το 1962. Το 1967 εκδίδει το πρώτο της βιβλίο για παιδιά και από τότε αφιερώνεται στη συγγραφή κυρίως παιδικών βιβλίων. Έχει γράψει βιβλία για μεγάλους και για παιδιά, κυρίως μυθιστορήματα και θεατρικά έργα. Τα περισσότερα βιβλία της είναι ηθογραφίες με πολιτικές αναφορές και βασίζονται σε μεγάλο βαθμό σε προσωπικές της εμπειρίες. Έχει επίσης μεταφράσει πολλά βιβλία στα ελληνικά. Βιβλία της Ζωρζ Σαρή για μικρά παιδιά που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Πατάκη είναι «Το γαϊτανάκι», «Η σοφή μας η δασκάλα», «Ο Φρίκος ο Κοντορεβιθούλης μου», «Η Πολυλογού», «Ο Αρλεκίνος», «Η τουλιπίτσα», «Η κόκκινη κοτούλα», «Η κυρία Κλοκλό» και «Ο Φαντασμένος και άλλα παραμύθια».